

[Poulsgaard]

gyldig måde – hænges ud af denne såkaldte plakatkunstner, der sviner dem til på det groveste ved at påstå, at danske svin er sunde, fordi de strutter af penicillin.

Landmændene, der jo også er skatteydere, skal så lide den tort, at de via deres skattebillet skal være med til at betale 10.000 kr. til en, der gør sit bedste for at svine deres erhverv til.

Kunstfonden træder jo gang på gang ved siden af, som det f. eks. skete med hensyn til støtten til Thorsens Jesusfilm, støtten til Bent Haller o. lign. Da man ikke skal forvente nogen initiativer fra kulturministerens side, idet hun finder alt i den skønneste orden, har man da lov til at håbe, at landbrugsministeren vil mande sig op til over for den samlede regering at sige fra. I en tid, hvor vi pålægger befolkningen enorme byrder, må et beløb på 10.000 kr. givet til et så negativt formål afgjort være et fejltrin, der ikke må gentages.

Poulsgaard (FP):

For et stykke tid siden deltog jeg i en fjernsynsudsendelse sammen med fru Margrete Auken, og under den fortalte fru Margrete Auken lytterne, at hun havde fået sig en mægtig sund latter over den plakat, der viste, at de danske svin er sunde, de strutter af penicillin. Det var selvfølgelig dejligt, at fru Margrete Auken fik sig en latter, men jeg tror ikke, at landmænd, som producerer nogle af verdens bedste svin, for ikke at sige de allerbedste svin i verden, synes, den var sjov, og denne såkaldte plakatkunstner, Mikael Witte, fik da også et bødeforelæg, fordi det var lige et nummer for groft.

Så langt, så godt, måske, men hvad så? Så har vi en overkulturelite i dette land: det berømte – eller berygtede, skulle man måske sige – Statens Kunstfond. Det har jo trådt ved siden af den ene gang efter den anden med Bent Haller, Solvoggen, Jesusfilm, og hvad det ellers har lavet af tossestreger. Hvad gør dette Kunstfond i sin visdom? Ja, det belønner den mand, som forhåner og tilsviner landmænd – landmænd, der knokler og slider, for at vi kan få lidt valuta i kassen – med en præmie på 10.000 kr.

Når jeg har valgt at stille spørgsmålet til landbrugsministeren fremfor til kulturministeren, hænger det sammen med, at jeg fak-

tisk anser landbrugsministeren for at være en meget fornuftig mand, og landbrugsministeren ved ligesom jeg, at disse landmænd ved, de er i klemme. Disse landmænd er også skatteydere, og som skatteydere skal de nu være med til at finansiere en mand, der sviner et helt erhverv til.

Jeg håber, som jeg har skrevet i begrundelsen, at ministeren vil mande sig op til at sige et par borgerlige ord. Sådan et kunstfond kan vel lære at opføre sig anstændigt.

Landbrugsministeren (Poul Dalsager):

Jeg må sige til hr. Poulsgaard, at jeg ønsker ikke nogen som helst form for censurmulighed her i landet, heller ikke for landbrugsministeren.

Dernæst vil jeg sige, at Statens Kunstfond sorterer, som hr. Poulsgaard jo rigtigt anfører, under et andet ministerium, og jeg har ikke nogen som helst lyst til at blande mig i dette ministeriums og dets udvalgs dispositioner.

Jeg ved ikke, hvad hr. Witte har fået Kunstfondens arbejdslegat for. Det er nemlig oplyst over for mig, at han efter indstilling fra det litterære udvalg har fået et arbejdslegat på 10.000 kr. Jeg går ud fra, at det ikke er for plakaten, som hr. Poulsgaard omtaler. Det er jo ikke et særlig litterært værk.

I øvrigt er jeg selvfølgelig nogenlunde enig med hr. Poulsgaard i hans syn på det danske svinekød, men det var jo ikke det, spørgsmålet drejede sig om. Det ville jeg gerne have sagt mere om, men det falder ligesom uden for dagsordenen.

Poulsgaard (FP):

Livet består jo af skuffelser, og nu blev jeg skuffet igen. Jeg havde helt bevidst stillet dette spørgsmål til landbrugsministeren, selv om jeg selvfølgelig, ligesom ministeren også antyder, udmærket ved, at det hører under kulturministerens ressortområde, men jeg mente, at landbrugsministeren, som jeg går ud fra dog har en vis indflydelse i regeringen, kunne sige: vi kan ikke blive ved med at finde os i det. Man kan ikke både sige: nu vil vi hjælpe erhvervslivet med alle mulige og umulige ting, og så samtidig være med til med den anden hånd at støtte en mand, som vi ved generer erhvervslivet på det groveste, sådan som Mikael Witte har gjort her. Jeg